

Шевчук Е.Г.

Запорізький національний університет

ЗМІСТ ДЕРЖАВНОГО АРХІТЕКТУРНО-БУДІВЕЛЬНОГО КОНТРОЛЮ ТА НАГЛЯДУ ЯК СФЕРИ НАДАННЯ БЕЗКОНТАКТНИХ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ

У статті на підставі правового аналізу проведено дослідження змісту і сутності державного архітектурно-будівельний контролю та нагляду як сфери надання безконтактних адміністративних послуг. Досліджено етимологію понять «контроль» і «нагляд». Зауважено, що у вітчизняній науковій літературі триває постійна дискусія щодо змісту і співвідношення понять «контроль» і «нагляд». Загалом думки дослідників відображають два підходи: перший полягає в тому, що контроль і нагляд є тотожними поняттями; другий характеризується тим, що це різні правові явища, самостійні форми юридичної діяльності. Обґрутовано, що така ситуація спричинена відсутністю чіткого та єдиного законодавчого визначення цих термінів, оскільки у більшості нормативно-правових актів має місце поєднання нагляду та контролю. Як свідчить практика нормативно-правового регулювання, терміни «контроль» і «нагляд» дуже часто вживаються паралельно, що і створює певні труднощі при розмежуванні відповідних категорій і визначення їхніх сутнісних характеристик.

Враховуючи, що предметом дослідження є специфічна сфера «будівельних» відносин, визнано сутність і зміст таких відносин, а також специфіку поняття «будівельне право». Визнано співвідношення та встановлення зв'язку понять «державний архітектурно-будівельний контроль» і «державний архітектурно-будівельний нагляд» і їхнє закріплення у вітчизняному законодавстві, проведення дослідження термінологічного розмежування цих понять на законодавчому рівні. З'ясовано сутність і нормативне забезпечення державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду. Проаналізовано галузеві наукові джерела, навчальну літературу з адміністративного права, положення чинного законодавства задля розкриття сутності державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду, а також сформульовано його визначення саме як сфери надання безконтактних адміністративних послуг.

Ключові слова: контроль, нагляд, державний архітектурно-будівельний контроль і нагляд, адміністративна послуга, безконтактна адміністративна послуга.

Постановка проблеми. Адміністративні послуги є тим особливим інструментом публічного адміністрування, який застосовується у різних сферах суспільних відносин. Однією з таких сфер є державний архітектурно-будівельний контроль і нагляд. Задля належного дослідження питань, пов'язаних із наданням безконтактних адміністративних послуг у зазначеній сфері, варто визначити сутність і нормативне забезпечення державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду. З цією метою слід проаналізувати галузеві наукові джерела, навчальну літературу з адміністративного права, положення чинного законодавства задля розкриття сутності державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду, а також сформулювати його визначення саме як сфери надання безконтактних адміністративних послуг. Окрім того, вбачається доцільним визначення співвідношення та встановлення зв'язку

понять «державний архітектурно-будівельний контроль» і «державний архітектурно-будівельний нагляд» та їх закріплення у вітчизняному законодавстві, проведення дослідження термінологічного розмежування цих понять на законодавчому рівні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Почати насамперед варто із назви. «Державний архітектурно-будівельний контроль і нагляд» – назва цього поняття фактично складається із чотирьох частин, а саме: «державний», «архітектурно-будівельний», «контроль» і «нагляд». Перша складова частина назви «державний» тлумачиться як той, який має важливе значення для держави, може впливати на стан її справ, здатний діяти та приймати рішення, керуючись інтересами держави; який бере безпосередню участь у керівництві державою [1, с. 286]. Словотвірно і семантично прикметник «державний» утворений від

слова «держава» і вживається щодо явищ, осіб, посад, заходів, що характеризують державу, стан справ у ній тощо. Державний – той, який «належить державі, символізує її сутність (власність, кошти, мову, підприємство, організацію, політику, службовця, герб, гімн, прапор тощо)» [2]. Таке споріднення понять фактично означає зв'язок із діяльністю держави, її функціонуванням і може використовуватися у словосполученнях, наприклад, державний нагляд, державний контроль тощо.

У вітчизняній науковій літературі триває постійна дискусія щодо змісту і співвідношення понять «контроль» і «нагляд». Загалом думки дослідників відображають два підходи: перший полягає в тому, що контроль і нагляд є тотожними поняттями; другий характеризується тим, що це різні правові явища, самостійні форми юридичної діяльності. Така ситуація спричинена відсутністю чіткого та єдиного законодавчого визначення цих термінів, оскільки у більшості нормативно-правових актів має місце поєднання нагляду та контролю. Як свідчить практика нормативно-правового регулювання, терміни «контроль» і «нагляд» дуже часто вживаються паралельно, що і створює певні труднощі при розмежуванні відповідних категорій і визначення їх сутнісних характеристик.

Термін «контроль» (від французького «*contrôle*») означає перевірку, спостереження з метою перевірки або реєстр, перевірочний список, який, у свою чергу, був утворений від латинського «*contra rotulus*» і означає зіставлення, простилення, протидію чомусь небажаному, тобто дослівний переклад терміна розкриває суть механізму контролю як діяльності [3, с. 192]. Відповідну правову категорію слід характеризувати як самостійну функцію публічного адміністрування й окремий вид державної діяльності. Державний контроль, об'єктом якого у сфері суспільних відносин є надання безконтактних адміністративних послуг, втілюється конкретними державними органами та їхніми посадовими особами у чітко визначених рамках закону і призводить до певних юридичних наслідків.

Слово «нагляд» за етимологічним походженням означає: «1) *дію* за значенням наглядати; пильнувати, стежити, спостерігати за ким-, чим-небудь для контролю, забезпечення порядку тощо; 2) *діяльність* групи осіб чи органів влади, що наглядають за ким-, чим-небудь (наприклад, державний нагляд – це діяльність спеціальних органів державного управління із систематичного контролю за додержанням встановлених державних пра-

вил підприємствами, установами, організаціями, службовими особами й окремими громадянами)» [1, с. 707]. Основними характерними ознаками нагляду є те, що цей засіб забезпечення законності: 1) поширюється на більшість галузей і сфер; 2) реалізується органами державного нагляду щодо не підпорядкованих їм суб'єктів; 3) не передбачає права втручання в оперативну діяльність піднаглядного об'єкта. Отже, роблячи висновок із викладеного, слід підтримати думку більшості вчених, що нагляд є різновидом контролю, специфічною його формою, «пасивним» видом державно-владної діяльності, способом спостереження за додержанням встановленого порядку чи спеціальних правил, а також перевіркою дій чи діяльності, яка супроводжується заходами впливу державно-владного характеру. Однак для позитивної практики публічного адміністрування важливим є твердження А.В. Денисової про те, що поняття «нагляд» і «контроль» потрібно розмежовувати навіть тоді, коли законодавець для визначення назви і регулювання повноважень тих чи інших державних органів використовує обидва терміни, адже правовий статус будь-якого державного чи громадського органу насамперед залежить від нормативно закріплених його завдань, функцій, обов'язків, прав і відповідальності. Можна стверджувати, що спільним у цих термінах є лише мета – забезпечення законності та порядку в державному (публічному) управлінні. Наявність такої мети дає підстави розглядати ці терміни у функціональній єдності як «контрольно-наглядову діяльність» [4, с. 35]. З цього приводу варто зауважити, що нагальнюю потребою є створення єдиного підходу до термінологічної основи контрольно-наглядової діяльності та закріплення відповідного понятійного апарату у національному законодавстві. Державний контроль і державний нагляд є взаємопов'язаними правовими явищами й у сукупності становлять контрольно-наглядову діяльність, що здійснюється відповідними суб'єктами (державними органами) і якій властивий цілеспрямований державно-владний характер.

Стосовно словосполучення «архітектурно-будівельний» як складової частини назви «державний архітектурно-будівельний контроль і нагляд», то варто зазначити, що предметом дослідження є специфічна сфера «будівельних» відносин. Так, за сферами поширення виділяють різні види контролю, у т. ч. й державний архітектурно-будівельний контроль і нагляд. Дослідження державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду вказує на те, що цей вид

контролю зосереджений на контрольних функціях у будівельній галузі України.

Архітектурно-будівельний контроль і нагляд є окремим інститутом у межах галузі будівельного права, яке регулює правовідносини, що виникають у процесі будівельної діяльності. О.А. Халабуденко наголошує на тому, що діяльність, пов'язана з організацією та благоустроєм просторового середовища, зведенням житлових і нежитлових приміщень, виробничої та транспортної інфраструктури, ремонтом, реконструкцією, реставрацією і реновацією будівель і споруд, іменується будівництвом. Нормативні регулятори відносин, пов'язаних зі здійсненням такої діяльності будівельним правом. Прийнято вважати, що зазначені нормативні висловлювання регулюють однорідну групу суспільних відносин. За такого підходу моделлю для визначення будівельного права слугить усталене уявлення про галузі права: в нашому випадку це сукупність норм права, що регулюють відносини, які виникають у зв'язку зі здійсненням будівельної діяльності [5, с. 35]. Окрім цього, Н.В. Бондарєва стверджує, що будівельна діяльність поєднує в собі архітектурну та містобудівну діяльність [6, с. 47], О.О. Квасніцька – що поняття будівельна діяльність і містобудівна співвідносяться як часткове з цілим [7, с. 419]. До того ж, С.А. Кузнецова вважає, що поняття «будівництво» не слід підмінити дефініцією «містобудівна діяльність», зміст якої встановлено нормативно-правовими актами [8, с. 6].

Відповідно до Закону України від 16 листопада 1992 р. «Про основи містобудування» містобудування (містобудівна діяльність) – це цілеспрямована діяльність державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, громадян, об'єднань громадян зі створення та підтримання повноцінного життєвого середовища, яка включас прогнозування розвитку населених пунктів і територій, планування, забудову та інше використання територій, проектування, будівництво об'єктів містобудування, спорудження інших об'єктів, реконструкцію історичних населених пунктів при збереженні традиційного характеру середовища, реставрацію та реабілітацію об'єктів культурної спадщини, створення інженерної та транспортної інфраструктури.

Закон України від 20 травня 1999 р. «Про архітектурну діяльність» закріплює поняття архітектурної діяльності – це діяльність зі створення об'єктів архітектури, котра включає творчий про-

цес пошуку архітектурного рішення та його втілення, координацію дій учасників розроблення всіх складових частин проектів із планування, забудови і благоустрою територій, будівництва (нового будівництва, реконструкції, реставрації, капітального ремонту) будівель і споруд, здійснення архітектурно-будівельного контролю й авторського нагляду за їх будівництвом, а також здійснення науково-дослідної та викладацької роботи у цій сфері [9].

Так, у нормативно-правових актах «будівництво» тлумачиться як спорудження нового об'єкта, реконструкція, розширення, добудова, реставрація і ремонт об'єктів, виконання монтажних робіт; повний комплекс діяльності щодо спорудження об'єктів; усі види будівельних робіт, у т. ч. капітальні, цивільне будівництво, монтаж і демонтаж будов і конструкцій; складова частина комплексу робіт, пов'язаних зі створенням об'єкта архітектури. Водночас низка нормативно-правових актів оперує насамперед правовою категорією «будівництво» та всіма процесами, які з ним пов'язані. У зв'язку з цим деякі науковці наводять аргументи, що «будівництво» загалом поглинає «капітальне будівництво», яке є лише його окремою частиною [10, с. 104]. Б.М. Семенко зазначає, що чітке розуміння змісту будівництва як об'єкта правової охорони дозволяє розмежовувати відносини у цій сфері, врегульовані адміністративно-правовими нормами, від правовідносин, врегульованих нормами інших галузей законодавства. Галузь будівництва включає правовідносини із приводу: нового будівництва, реконструкції, реставрації, капітального ремонту, проектно-узгоджувальні відносини, ліцензійно-дозвільні тощо [11, с. 11].

На думку І.М. Миронець, будівельна діяльність як об'єкт адміністративно-правового регулювання – це система відносин, які починаються із планування та проектування об'єкта до його побудови та здачі в експлуатацію і поширяються на відносини після здачі об'єкта в експлуатацію у значенні відповідальності за якість будівництва і гарантійного обслуговування об'єкта нерухомості. Авторкою запропоновано відійти від застарілого поняття «капітальне будівництво» для означення всієї будівельної сфери, оскільки воно може бути використане лише у вузькому значенні для відокремлення капітальних споруд від тимчасових або малих архітектурних форм, та обґрунтовано доцільність заміни в науковому обороті терміну «капітальне будівництво» на термін «будівельна діяльність». Одним із проявів

адміністративно-правового регулювання є встановлення державою обов'язкових вимог до будівельної діяльності, серед яких виділяє: якість, безпеку проведення будівельних робіт, ефективність та екологічність [12]. О.О. Квасніцька будівельну діяльність відносить до предмета господарсько-правового регулювання через те, що вона є галузю економіки, адже ні цивільне, ні адміністративне право, за її твердженням, не мають на меті регулюванні економіки як такої [7, с. 420]. Аргументація В.О. Ромасько, який визначає будівництво як об'єкт адміністративно-правового регулювання, як урегульовану адміністративним законодавством управлінську діяльність у сфері будівництва, реконструкції, реставрації, капітального ремонту, одним із суб'єктів якої є орган, наділений владно-розпорядчими повноваженнями [13, с. 5], знаходиться у площині здійснення державного контролю та нагляду за дотриманням законності та дисципліни під час будівельних робіт і застосування різних форм державного регулювання.

Проте у науковому середовищі суперечливим залишається питання галузової належності саме будівельної діяльності, тому цілком слушним вбачається аналіз наявної фахової літератури з питань визначення будівельного права як комплексної чи окремої галузі права та підгалузі адміністративного права. Сьогодні існує низка концептуальних дискусійних положень щодо розуміння місця будівельного права в системі національного права. Так, на думку О.В. Стукаленко, це такі три підходи: «1) виокремлення будівельного права в окрему галузь права, до складу якої входять адміністративні правовідносини у галузі будівництва; 2) розгляд будівельного права як складової частини іншої галузі права, що містить управлінський елемент будівельної галузі; 3) виділення будівельного права в міжгалузевий правовий інститут, який передбачає дещо відособлені правові норми, що стосуються управлінської складової частини будівельної галузі та можуть складати підінститут» [14, с. 26]. Аналізуючи вищезазначені підходи, вчена доходить висновку, що будівельна галузь – це «підгалузь адміністративного права, яка регулює суспільні відносини управлінського та публічно-сервісного спрямування, що формуються у процесі публічного управління в будівельній галузі, та спрямована на створення повноцінного середовища життєдіяльності людини» [14, с. 27]. В.М. Єрмоленко, у свою чергу, досліджуючи місце містобудівного права в системі права України, зазначає, що «буді-

вельне право в системі права варто розглядати як комплексний правовий інститут, а, з огляду на відсутність інформації про його входження до структури конкретної галузі права, також наголошує на доцільноті вважати будівельне право ще й міжгалузевим правовим інститутом» [15, с. 86; 89]. Автор вказує, що до такого узагальнення спонукає природа міжгалузевих інститутів права, виникнення яких зумовлюється головним чином єдністю предмету правового регулювання і виконуваних функцій. Науковець, посилаючись на роботу О.В. Стукаленко, наголошує на тому, що «не варто ототожнювати містобудівне право і будівельне право, оскільки, по-перше, будівельна галузь – це структурно-секторальна складова частина економіки нашої країни, яка є однією з галузей сфери матеріального виробництва, але не правової системи, а тому не може бути підгалузю будь-якої галузі права, зокрема адміністративного; по-друге, у такій іпостасі будівельна галузь взагалі не може регулювати жодних суспільних відносин; по-третє, навіть якщо цілком гіпотетично надати будівельній галузі регулятивні функції, залишається не зрозумілим, як «будівельна галузь <...> регулює суспільні відносини <...> в будівельній галузі» [14, с. 28]. Натомість А.М. Люкшин вважає, що будівельне право є самостійною, комплексною галуззю права поряд із містобудівним правом, на відміну від якого предмет будівельного права становлять відносини з інженерних вишукувальних робіт для проектування і будівництва, відносини з архітектурно-будівельного проектування та відносини з будівництва об'єктів капітального будівництва [16, с. 32]. Варто зауважити, що обов'язковою ознакою формування нової галузі є ознака комплексності, яка полягає в тому, що нова галузь, формуючись на основі наявних галузей, успадковує деякі їх риси [17, с. 15]. Водночас комплексний інститут розуміється як сукупність норм, за допомогою яких в окремій галузі права стосовно специфіки її предмета конкретизуються і доповнюються норми інших галузей права, а регулятивна дія цих норм обмежується предметом цієї галузі права [18, с. 25]. А.В. Матвійчук відносить будівельне право до комплексного міжгалузевого правового інституту особливої частини адміністративного права. Він розглядає його як систему правових норм, регулюючих суспільні відносини у сфері будівництва, що виникають у процесі здійснення цілеспрямованої діяльності державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, громадян,

об'єднань громадян зі створення та підтримання повноцінного життєвого середовища [19, с. 14]. А.П. Анісімов, Н.Г. Юшкова спростовують належність будівельного права до будь-якої галузі права як підгалузі чи правового інституту і виокремлюють ознаки самостійності будівельної галузі, які у сукупності утворюють особливий правовий режим регулювання будівельних правовідносин, а саме: 1) наявність певної сфери суспільного життя, якою виступає будівельна діяльність; 2) наявність будівельного законодавства і власного понятійного апарату; 3) ця сукупність правових норм повинна володіти рисами системності: загальна й особлива частини будівельного права, що вміщують у себе систему взаємопов'язаних і взаємозумовлених правових інститутів, серед яких виокремлено інститути: управління містобудівною діяльністю; територіального планування; містобудівного зонування; планування території; архітектурно-будівельного проектування; інформаційного забезпечення містобудівної діяльності; відповідальності за порушення законодавства про містобудівну діяльність тощо; 4) повинна витримуватися єдність принципів будівельного права; 5) наявність власного змішаного методу правового регулювання (імперативний, диспозитивний); 6) виокремлення самостійного виду юридичної відповідальності за вчинення будівельних правопорушень [20, с. 2105–2113].

Висновки. Отже, будівельне право можна віднести до комплексної сукупності правових норм, оскільки воно об'єднує ті норми, які регулюю-

ють будівельні відносини різних галузей права, і договірні відносини регламентуються нормами цивільного, господарського права, а управлінські – зосереджені в межах предмету адміністративного права. Але аналіз вищенаведених ознак сфери будівельного права дає підстави стверджувати, що вони вказують на урегулювання не лише суспільних відносин у сфері будівництва, а й на забезпечення врегулювання дозвільних процедур, стандартизацію, сертифікацію, надання адміністративних послуг, у т. ч. безконтактних, здійснення державного архітектурно-будівельного контролю та нагляду, й у сукупності становлять відповідний напрям адміністративно-правового регулювання досліджуваної галузі та можуть бути підгалуззю адміністративного права.

Враховуючи вищезазначене, можна запропонувати авторський варіант визначення поняття «державний архітектурно-будівельний контроль і нагляд» як сфери надання безконтактних адміністративних послуг, що є цілеспрямованою діяльністю управноважених органів, наділених контрольно-наглядовими повноваженнями, передбаченими законодавством щодо спостереження й перевірки стану відносин у галузі будівництва за визначеними законодавством напрямами, а також сукупністю заходів, спрямованих на дотримання суб'єктами у сфері будівельної діяльності вимог законодавства, будівельних норм, стандартів і правил, вирішення всіх питань притягнення винних осіб до адміністративної відповідальності у разі їх порушення.

Список літератури:

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. та голов. ред. В.Т. Бусел. Київ ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. 1728 с.
2. Електронний словник Словопедія. URL: <http://slovopedia.org.ua/30/53396/26174.html>.
3. Большой экономический словарь / ред. А.Н. Азрилян. Москва : Институт новой экономики, 2002. 1280 с.
4. Денисова А.В. Співвідношення контролю та нагляду. *Адміністративне право і процес*. 2013. № 2 (4). С. 30–37. URL: <http://applaw.net/index.php/journal/issue/view/22/2-4-2013-pdf>.
5. Халабуденко О.А. Будівельне право: проблеми теорії і практики. *Матеріали Другої наук.-практ. конф., (Київ, 6 грудня 2018 р.)* / Мін-во освіти і науки України, Київ. нац. ун-т будівн. і архіт-ри та ін. Київ – Тернопіль : «Економічна думка», 2018. С. 34–44.
6. Бондарєва Н. Термінологічне дослідження поняття «будівництво» в економіці України. *Вісник Львівського ун-ту. Серія «Економіка»*. 2008. Вип. 40. С. 47–50.
7. Кvasnitska O.O. Сутність будівельної діяльності: теоретичний погляд. *Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія»*. 2011. Т. 10. С. 413–423.
8. Кузнецова С.А. Административно-правовое регулирование в сфере строительства : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.14. Москва, 2003. 24 с.
9. Про архітектурну діяльність : Закон України від 20 травня 1999 р. № 687-XIV. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 31. Ст. 246.
10. Стукаленко О.В. Теоретичні аспекти визначення дефініцій «будівництво» та «капітальне будівництво». *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 3. С. 103–106.

11. Семенко Б.М. Адміністративна відповіальність за правопорушення у галузі будівництва : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Запоріз. нац. ун-т. Запоріжжя, 2011. 16 с.
12. Миронець І.М. Адміністративно-правове регулювання будівельної діяльності в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ. нац. торг.-екон. ун-т. Київ, 2012. 235 с.
13. Ромасько В.О. Державний контроль у сфері будівництва: адміністративно-правові засади : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Харк. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2010. 18 с.
14. Стукаленко О.В. Місце будівельного права в системі права. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія Право*. 2016. Вип. 37. Т. 3. С. 25–27.
15. Ермоленко В.М. Містобудівне право в системі права України. *Науково-практичний журнал. «Право. Людина. Довкілля»*. 2019. Т. 10. № 4. С. 85–94.
16. Люкшин А.М. Строительное право как комплексная отрасль права. *Бизнес, менеджмент и право*. 2001. № 1 (23). С. 26–34.
17. Мураховська Т.Є. Формування важливих галузей у системі права України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01; Харк. національний ун-т внутр. справ. Харків, 2010. 19 с.
18. Сырых В.М. Комплексные институты как компоненты системы российского права. *Журнал российского права*. 2002. № 10. С. 22–27.
19. Матвійчук А.В. Контрольні провадження у галузі будівництва : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Національний ун-т біоресурсів та природокористування України. Київ, 2010. 21 с.
20. Анисимов А.П., Юшкова Н.Г. Градостроительное право – новая отрасль в системе российского права. *Право и политика*. 2008. № 9. С. 2105–2113.

Shevchuk E.H. THE ESSENCE OF THE STATE ARCHITECTURAL AND CONSTRUCTION CONTROL AND SUPERVISION AS A SPHERE OF PROVISION OF CONTACT-FREE ADMINISTRATIVE SERVICES

In the article on the basis of the legal analysis the research of the maintenance and essence of the state architectural and building control and supervision as sphere of rendering of contactless administrative services is carried out. The etymology of the concepts "control" and "supervision" is studied. It is noted that in the domestic scientific literature there is a constant discussion about the content and relationship of the concepts of "control" and "supervision". In general, the views of researchers reflect two approaches: the first is that control and supervision are identical concepts; the second is characterized by the fact that these are various legal phenomena, independent forms of legal activity. It is substantiated that this situation is caused by the lack of a clear and uniform legal definition of these terms, as in most regulations there is a combination of supervision and control. As the practice of legal regulation shows, the terms "control" and "supervision" are often used in parallel, which creates some difficulties in distinguishing the relevant categories and determining their essential characteristics.

Given that the subject of the study is a specific area of "construction" relations, the essence and content of such relations, as well as the specifics of the concept of "construction law". The correlation and connection between the concepts of "state architectural and construction control" and "state architectural and construction supervision" and their enshrinement in domestic legislation, the study of terminological delimitation of these concepts at the legislative level. The essence and normative support of the state architectural and construction control and supervision are clarified. The available branch scientific sources, educational literature on administrative law, provisions of the current legislation for revealing the essence of the state architectural and construction control and supervision are analyzed, and also its definition as sphere of rendering of contactless administrative services is formulated.

Key words: control, supervision, state architectural and construction control and supervision, administrative service, contactless administrative service.